

Světová 1/2 sekvenční rekord - 117-way: 2 body

V červnu 2014 jsem se v Perris Valley, USA, stala 2 světových rekordérkou. Odjakživa jsem si rázně zadržky se s tím, že se k nim budu na starší kolena vracet. A událost, jaká byla v Perris Valley, pro mě měla smysl zaznamenat. Chtěla jsem udělat zkrácenou verzi úvodu speciálně pro 4000.cz, ale z důvodu nedostatku času a nechuti upravovat pro sobě, jakákoliv texty zveřejněné celá. Koho zajímá, skákejte, goto kapitola Den 6 :-)

Přemýšlím, jak jsem se k takové akci vlastní dostala a opravdu nevím, kde to všechno začalo. Jestli v červnu tohoto roku, kdy jsem v pomatení - mysli vyplnila mnohostránkovou přihlášku a odeslala ji organizátorovi ústředního rekordu, nebo vloni v Polsku, kde jsem poprvé skákala pokusy o 100-way, nebo předešlého lety v Klatovech, kam jsem jednoho dne přišla s padákem v jedné ruce a stanem v druhé s touhou začít skákat v sestavě - sestavy se mě ujali předloženou load organizátora na velké sestavy a nebo v roce 2006 v Praze, kde Lojzek organizoval ve sestavě ze dvou letadel s našimi přáteli (a kde byl jediný z účastníků) a kde mě přivedl na společné setkání s nimi a já poprvé začala opravdovou bigway (byla to 17-way se dvěma body a mělem mi vypadly oči nadšením).

Ale asi se nejvíce hodí začít zprávou, která mně přišla do Facebookové schránky 6. června 2014 (tedy měsíc před událostí), a to přímo od Toma Jenkinse, jednoho z organizátorů rekordu. Zatímco jsem v sobotu večer zrušená listovala Facebookem, objevila se nová zpráva: "Hana. This may be very late notice. But you have a slot on the Womens World Record in Perris next month if you can make it. Please contact me. Or Kate Cooper-Jensen." Nakolik minut jsem fascinovaná - etla tu zprávou po příchodu dokola, než jsem uvážila, že bych měla. Teprve za několik minut jsem na klávesnici vyřadila strážnou odpověď: "Hi Thomas, I will be there!". Měla jsem hrubou představu o nákladech akce, ale netušila jsem, jestli se k tomu letenky, jestli potřebuji vzhled, že nemám pas, že netuším, kde tam bydlet ani jak se dostat na dropzone. Tyto organizační záležitosti pro mě představují značný stres, nicméně pozvání na Světová 1/2 rekord nelze odmítnout. Velké sestavy jsou měj sen a největší sestava je megasen.

O co v rekordu šlo? Jedná se o sekvenční rekord, kdy je členem chytit sekvenci dvou bodů. Stávající rekord (směšný - sestava, kde jsou muži i ženy) byl 110-way se 2 body. Nový rekord je například na 120-way se 2 body. Organizátory tedy uložili poměrně směšně 1/2 část - pokoušeli stávající rekord, a to téměř lidem, složitě vzhledně zřetelně a ustanovit tím současně celkovou i ústřední světovou rekord. 2 světové rekordy v jednom sešlapaném přístroji - dně - jsem vyřadila všechny potřebné formalities a dokonce se mi podařilo zajistit si spolupráci z Angeles do Perris Valley. Přijížděte na místo totiprostě pro mě nepřehledná vzhledně jednak z finančních důvodů, dále z praktických důvodů - představa, jak jít coby světové - a ne moc dobrá ústřední, jezděte v LA po x-proudě silnicích je skutečně absurdní. Jelikož jsem nikdy nebyla v Americe, ani jsem nikdy necestovala sama, byla pro mě cesta na místo téměř noční - márou. Paradoxně jsem neměla obavy ze seskoků, ale vzhledně z toho, jak se do dostat.

Nastal den D a já vyrazila na pražskou Ruzyni. Naše letadlo odstartovalo do Londýna o 30 minut později. V Londýně jsem měla na přestup na let do Los Angeles jen 70 minut, což mě vyburcovalo k tomu, že jsem se rozhodla, že když jsem držela předloženou věc, kdo si to nechali líbit, dokonce i ty, kteří si to líbit nechtěli nechat a svůj let jsem stihla bez předložených - doslova v posledních vteřinách. Za mnou zavázali naši gate a poté, co jsem se zpocené a vyřadila - zhroutil se do svého sedadla, nám pilot oznámil, že 3 lidé let nestihli a budeme málo 20 minut později se musíme najít a vyložit jejich zavazadla. Jak mělo stačit, abych byla mezi nimi! Tímto okamžikem jsem považovala všechny záležitosti - předloženou za předloženou a uvážila jsem tomu, že novému světovému rekordu ji ne

Doprava do Perris proběhla dle plánu a po páteční jezdě na dropzónu jsem zvládla jen checkin a zapadla do postele. Další den jsem se probudila u 3/4 ve 4 hodiny ráno a i když jsem byla unavená a moc chtěla spát, u 3/4 to prostě nešlo. Začala jsem tedy studovat manuál, který jsme měli za účel páteční start před ranním nástupem. Zapamatovala jsem si jména kapitány sektoru, kapitány letadla, svého slotu, jména lidí, na které se zapojuji a kteří pravě a levě straně, svoji pozici v sektoru, pozici v letounu pátečního skoku a samozřejmě letoun, do kterého patřím v rámci rozchodu a otevření. Pozorně jsem si prostudovala plány naší sestavy, rozchodu naší vlny a pravidel pro páteční vlnu. Pátečně se nám která v rámci se později mánil (slot, lidi okolo, pozice v letounu, v rámci rozchodu jsem později hodná ráda, že jsem tomuto manuálu věnovala dostatek času. Na rozdíl od ostatních účastníků jsem byla sama za sebe, nikoho jsem neznala a občas jsem měla i problém s jazykovou bariérou (obzvláště v našem sektoru kde bylo mnoho Rusů a Lenka, kapitánka sektoru, občas mluvila jen rusky). Manuál nás také upozoroval na specifika seskoků z výšek a na skutečnost, že všechny seskoky (i ty tréninkové, které budou jen z 4900 metrů) budeme ze cvičných dříve skákat s kanylou s kyslíkem. Kanylou obdržíme pátečně ranním nástupu, v letounu si ji zavedeme do nosu pátečně nasazením pátečními hadičkami, které nám bude vykukovat z pod pátečními se pátečně spojíme na letounu. Takto mohou být na kyslík napojeni do poslední vteřiny pátečně v rámci skokem i floateři, kteří vyřadí z letounu.

Den 1 a 2

V 7 ráno jsem konečně vyrazila na letiště, kde jsem se pátečně připravila na seskoky a začala se seznamovat s ostatními účastníky rekordu. Poté bylo celá dopoledne bezpečnostní školení, postupně se nám pátečně představily kapitány jednotlivých sektorů a rovněž jsme byly seznámeny s plány naší sledujícími seskoků. První dva dny jsou určeny tréninkovým seskokům ve všech menších skupinách - jedna skupina byl každý den 1/2 základ, a druhá dvě byly 2x 30way, když jsme měli za účel se ve všech pátečně pátečně 4-way základ v co nejvyšší formaci (tak, abychom simulovala naši sektor pátečně rekordních pokusech). 4-way základ pro nás vytvořili špičkoví světoví organizátoři velkých sestav.

Přimi první-m seskoku jsem byla velmi nervózní, protože mi vadila nosná kanyla na kyslík, šla jsem poprvé z Twin Ottera, poprvé na nové dropzápně - zkratka těch poprvé bylo poměrně dost. V průběhu dalších seskoků jsem už získala obvyklou jistotu a soustředila se na správnou pozici těla, na přesné umístění k sestavě a samozřejmě trekingů - vyšla na mé pozice leadera a přimě každém seskoku jsme měli, byť ve 30-way, za úkol trekovat jen do stran (jako kdyby se rozcházeli dva manci v 2-way).

Po otevření jsme tedy kolem sebe měli vždy dost padáků, a to i v takto malých sestavách. Šlo o elementární tréningové 60-way bylo záskat orientaci v daném sektoru a sledit se na organizátory danou přídovou rychlost 193-196 km/hod. Každě, kdo někdy skákal velké sestavy, ví, jak je to důležitá pro základ, aby tuto rychlost udržel po celou dobu seskoků konstantně. K udržení tohoto cíle je třeba, aby všichni pracovali na přídové rychlosti i po zapojení do sestavy a aby přídová ili pomocná závaží tak, aby se přimě volněm pádu cítili komfortně, tedy měli rezervu jak dolů, tak nahoru, a když dojde k velkému zpomalení formace. Mnoho českých skoků by se divilo, že závaží nosily i holky, když vyskakovaly ze zadních nástřelů a létaly na krajích formace. V průběhu prvních dvou dnů se nestalo ani jednou, že by se naše sestava nechýtila, většinou jsme je třeba daly asi přimě změny - stihlo by se těch změn víc, ale nebyly žádné seskoků, proto nepřimě zely k dalším změnám klíče. Na konci druhého dne jsme si je třeba skořily 2 skoky dohromady jednu 60-way.

Den 3 a 4

Táto den ráno nám organizátoři oznámili, že za nás máme skákat tróninková 120-way a budeme je skákat po dny. Pro některé z holek (většinou mne) to byla největší formace, jak se kdy stala, ale organizátoři nám nekladli na srdce, a ne se nenecháme stresovat velkým úsilím. Poprvé skákejeme z formace o 6 letadlech. Jsem pátá - moji v přední části letadla a vyskakují s Katyou jako poslední, poté přelétáme za holky ve druhém sektoru a napojujeme se formací na nás. Prvním seskokem mi půjde trochu těžší - se orientovat, i když jsme to celkem na zemi prošli snadně, ale prvními dalšími skoky už jsem letěla v bezpečí na jistotu.

Abych měla pravdu, nepřijde mi nějak těžší přelétání do toho správného sektoru a tam se zapojit na toho správného - tím správně jsem způsobil, pokud se koncentrujete skutečně jen na tento úkol a vnujete dostatek času vizualizaci svého letu prvními bratry, přistoupíte v letadle atd. Na co jsem se necítila být připravená, bylo 120 otevřených pádů ve vzduchu. Byly prostě v úžase! Nedovolila jsem si udělat téměř žádnou zatáčku a okolní prostor jsem kontrolovala neustále. Někdy vám zabere dost koncentrace už jenom to, abyste se neřítily např. klad na pádů, která se nachází blízko vás nebo na kameramana, která by vám mohla udělat pádnou fotku, protože je hrozně těžké nebo nad vámi:-)

Během této -ho a čtvrtého dne jsme tedy zřídili přehled o tom, jak to vypadá v tom kterém sektoru v kontextu takové sestavy, zlepšovali jsme práci v trekovacích -mech a postupně jsme dostali povoleno brát gripy. Na konci čtvrtého dne první seskok z pouhých 5000 metrů - tak bylo 5 sektorů ze 6 kompletních, a to je přitom přímé objevení - stuhu (ta byla klíčová pro přechod do druhého bodu, i když v daném seskoku jsme je přitom neměli povoleno do druhého bodu přistávaní. Stuha však byla vypouštěna, protože Kate také přitom potřebovala zříditi praxi v klíčových -ováním.

Přistání v - v pouhých byla občas poměrně dobrodružná - je to děsně těžké, a i v pouhých existují jisté atraktivní a máte si být jisti, že první tímto počtu lidí ve vzduchu se ta stejná mástečka, která se vám zdají atraktivní, atraktivní - i nám dalším a dochází - tak k určitému tlaku nad takovou "přistánívací plochou". Je tedy těžké neustále oči na stopkách a mozek přepnut na "zapnuto". V každém pádu je těžké dodržet směr přistání na dropzáni, i když to pro vás znamená přistání - do pouhých po vstupu mezi pichlavé keřky. Při takových -ch jít - prachem jsem si vyzkoušela také a musím -ci, že po takové - zdání na otevřeném korbě, dříve -pu po přistání okolní - dropzáni, jsem zavrhlá -istě tričko na další - seskok a jen jsem se přestala -kala voňavkou a deodorantem s oči -ista prostě bude muset vydržet do večera. Dan Brodsky - Chenfeld nás ostatně už druhý den skákejeme - přistání "girls", no přistání nechám na laskavém -tenám.

Den 5

Po 4 tróninkových dnech už za nás -nala být znáta -nava, za den jsme sice dělaly jen 4 seskoky, ale každému ses

přecházelo asi hodinově sušené - v použití, v plně vstroji, helmě, se zářivými ovými pájsy a se vím, a to v teploty. Všechny jsme měly oděny z přístrojů, vřivina holek modřiny od zářivých pájsů, na které z a do toho se začaly objevovat dust devils - vzdušné vřivky, které představují velké riziko pro paraúťutistu na otevřené padáku. Když jsem se zeptala, co se stane, když se nebudu moci dostat dust devilu vyhnout a vletím do něj, bylo moje odpověď: "You will be injured. But most possibly, you will be dead." Nakolik zranění - náhle téměř bohužel i potkalo, například zlomená noha, poranění kotníku (které se při dráze po akci ukázal jako zlomená kůstka) atd.

Přibližně den se nesl ve znamení pokusu o rekord a naše výkony podivně kolísaly - vždy jeden seskok byl naprosto úžasný a druhý seskok téměř katastrofa. Já osobně jsem se tento den začala cítit trochu demotivovaně, jsem měla pocit, že nemáme nikdy udělat sekvenci dvou bodů, když nechytíme ani první bod. Ale zkušenější a účastnice mě trpělivě vysvětlovaly, že celá sekvence je jen o prvním bodu - druhý bod už je jednoduchý. A když budeme připraveni, dostaneme vřivku - aby se stihl druhý bod. Což jsme tak přibližně den dostaly jsme tak skákat z výšky 5300 - 5500 metrů nad terčem. Přes poslední seskok tohoto dne bylo opřít 5 sektorů ze čtyřech a dokonce přešlo do druhého bodu! Está sektor vynechal první bod a šel rovnou do druhého bodu kde chyběl jeden grip. Všichni upneme svoje naděje na zářivě, protože přímými jsou poslední dva dny téměř chytit rekord poslední den akce by bylo mnohem těžší, než chytit ho o den dříve.

Den 6 - rekordní den

Está den ráno se ale budíme do zamračeného dne. Trvá celá dopoledne, než se obloha konečně roztrhne a ne. Dan BC šel do letadla (mezi tím tak bylo několik plánůch poplachů, takže jsme byli několik hodin pod permanentním tlakem v režimu stand by a dvakrát jsme se oblékli do "plně polní", abychom vše zase sundaly kvůli oblačnosti). Zde se naplno projevila profesionalita účastnic, neslyšela jsem od žádných z nich remcání, všechny byly včas na bránu, všechny se soustředily jen na přímý seskok. Než jsme šly na první seskok dne, stihly jsme také všechny provázkovat (postupně po jednotlivých sektorech) poslední fázi přímých vřivků - k sestavě.

Nastupujeme do letadla, kde se jako obvykle ve 300 metrech odpoutám a sedám si ve Skyvanu na schůdk za pilota, abych mohla pozorovat okolní krajinu. Chvillemi zavírám oči a představuji si celou seskok. Ve výšce náletu otevřeme dveře, svatá zelená, soustředím se na klidně a pomalu dýchám - a GO!

Během s Katy, vyskočím a vlevo od sebe hledím Holly v modré kombině, a také Lenku v červené, která má mi referenční body. Přiletím do svého sektoru a pozoruji celou sestavu přelétlou a pode mnou, jak se kráslá a plynule formuje. Celá sestava padá neuvěřitelně klidně, každá je přesně tam, kde má být, a celá to zapadá jako mozaika. Nevezmu grip, vím, že mám dost času a stihnu se ješitně nadechnout a vydechnout, než chytím Kelly. Zatím sleduji sestavu, nastavuji levou ruku pro Kelly, angličanku, která se napojuje na mne a se kterou se myslím s Katy na sebe vždycky culím přímými trekovými, rameno na rameni. Kelly mne chytí a její sektor je tak úplně kompletní. Čím, jak sestava padá konstantně rychlostí, a hlavně, že v ní nejsou žádné vřtání. Náš sektor lehce stran - doprava a doleva a snažím se kolenem srovnat osu tak, abych byla za Lenkou a Holly (kde také mám být). Držím se celou vědomost a stuha přímě nikde - její tady je! Kate vytáhla stuhu ze svého rukávu a stuha nyní nad sestavou. Konečně se tedy použít, odpoutám a vím, že přímě vteřiny a chytíme druhou tvar. Nedám mi to a i kdybych do přímě, přímě po krajích a za námi si být jistě, že tento seskok je rekordní. Klíčem k rozchodu je o Lynn přímě - moze sestavy, Lynn otevřel, uvidím padáček a jakmile vidím její - "vzdávajíc se" ruce, couvám ze sestavy a čekám, až se na mne otočí - máj trekovacím - tím. Pak se pomalu otočí a zvolna trekuji od sestavy čím, že mne Kelly chytí za pravou ruku, podávám se doleva a usmívám se na Katy a Mexičanku - obě se na mne tlem, pusou od ucha k uchu. Zvláštní - tenhle pohled asi nezapomenu. Přímě rozchodu našeho trekovacím - tím vidím holky, jak letí - každá svá směr a tím se, až se s nimi po přímě - obejmu a až se podívám - me tohoto seskoku.

Přímě na malý kousek trávě k Danovi BC a ten se na mne usmívá a hlásá, že ze země to vypadalo dobře. Za mnou přímě Kate Cooper a slyším ji, jak Danovi přímě, že nemám pochyb o tom, že jsme byly chyceny. Ten rozhodčí, aby posoudili každou jednotlivou grip. Zhruba za hodinu se scházíme na debriefu v oběm hangáru a čekáme, co nám Kate přímě. Po celou dobu běhám - na oběm - obrazovce videa ze seskoku a tak jsme všechny nedo bojím se, aby rozhodčí nepřímě s tím, že někdo držel špatně grip.

Kate pustí video ze seskoku a když dojde na zkompletování sestavy, dá na video pauzu, otočí se do hangáru a zdvihne ukazovák (na znamení: "Toto je 1. bod". Stejně tak to ale mohlo znamenat: "A teď pozor!"). Pustí video dále, celou hangár ani nedýchá, napětí by se dalo krájet. Potom Kate znovu zapauzuje video na chycením druhým bodu. Otočí se na nás, usmívá se a mlčky zdvihne dva prsty: 2 body. Ale taky "V" - vítězství. Následující věch radost asi neuvěřitelně euforické, jakou jsem kdy zažila. Nechávám se strhnout davem a objímám se se všemi znovu a znovu, z čeho se mi derou slzy a ani se za nás nestydím, celou to trvá několik minut, než se Kate podaří uklidnit naše emoce.

Poté Kate oznamuje, že se pokusíme o téměř bodová 1/2 seskok, což by byly další dva světové rekordy. Znamená přechod do téměř metá-ho bodu bude vypuštění stuhu - jakmile Kate stuhu pustí z ruky, bude to znamenat přechod do dalšího bodu. Ale po takovém emocionálním náložu je skutečně velmi těžké se zatím plně koncentrovat na přechod letadla jsem se několikrát přistihla, že myslím na minulý (rekordní) seskok a ne na ten téměř - a jen silou vůle nutila k vizualizaci přechodu téměř bodová seskoku. Seskok dopadl dle svého očekávání - tedy v sestavě byly některé holky podpadly, jejich rychlost neodpovídala zadání. Vpředvečer dne jsme nasedly do letadel k poslednímu pokusu toho dne, ale došlo k jakési technické poruše Skyvana a seskoky pro tento den tudíž byly ukončeny.

Sešli jsme se tedy znovu v hangáru, kde Kate oznámila konec celkové akce - o den dříve, než bylo v plánu. Ač je neproskákaných seskoků nám byla téměř refundována s tím, že kdo má zájem, má se druhý den připojit muškát skupině s Danem BC a skákat organizovaně velké sestavy ve smíšené skupině (50-60way). Zprvu mě předsedánské ukončení akce mrzelo, ale když jsem pak na večerní party viděla, jak to umělejší na rusky v oslavě tak jsem jí nelitovala, protože bylo zatím, že na druhý den bychom stejně nemohly skákat v plněm počtu.

Večerní oslava se nesla v duchu děkovaček, dekorování nově 100-way klubu (takže jsem si došla pro svou náživku:-) a koncertu skupiny Flash pants. Kdo nezávil, nepochopí:-) Rekordmanky z Japonska přinesly tradiční a kdo chtěl, toho do něj oblékly a ochotně se s ním vyfotily. Zkoušely na mě to jejich sáček, ale náležitě jsem utekla akorát vás, abych byla schopna druhého dne skákat.

Den 7 a 8

V sobotu ráno se asi 15 holek včetně mě přišlo k muškát formaci a skvěle jsme si zaskákaly pod vedením Dana Dougha Fortha. V neděli mě pak Katya naložila do auta, odvezla do outletu, kde jsem během 40 minut nakoupila věci pro moje blázkové a celý zbytek dne jsme strávily v luna parku, kde jsme vyzkoušely skoro všechny horské dráhy, které byly k dispozici - některé ty dráhy byly opravdu divoké! Večer jsem sedla do letadla natolik unavená, že jsem několikrát usnula během podávání veškeré a jen s velkým přemáháním jsem se probouzela do té doby, než mi letuštěl tájic s já-dlem. Ve vteřině poté jsem usnula a probudila se až tři hodiny před příchodem v Londýně:-) Z Londýna poslala zprávu našim, aby mě vyzvedli v Praze na letiště. Jak bylo moje přemáhání, když po příchodu do Prahy haly kromě našich rodičů na mě čekal Lugi s Karlem! Nedojmula jsem se k slzám jenom díky tomu, že jsem byla v téměř-liší velkému újoku:-) Moc děkuji za to milé přivítání kluci!

Nebudu tady děkovat ostatním - účastníkům, organizátorům, kameramanům, pilotům, baličům atd. Všichni vám, a velké sestavy nejsou o jednotlivcích, a že jsou vždyjme nás přivítá proto, že všichni a všechno musí fungovat na tu správnou chvíli. Ale chci děkovat tím ostatním, bez kterých bych se toto akce nikdy nemohla zúčastnit - Lojzek, naši, Aneta a Eva Vokurková. Taky moc díky za cenné rady Martina, Pětáček, Ačková-kovi a Happymu a nakonec Dana nápad s dortem! A pak vám, co držíte palce. Díky!

Videa ze seskoků mám mnoho, ale neexistuje žádná oficiální sestava s událostí. Mám nejblibnější videa tedy krátké sestavy od jedné z argentinských:

<http://vimeo.com/109683586>.

O ustavení nového světového rekordu se psalo vjude:-)